

Cánh Cửa

CV

Hãy yêu như chưa từng đau khổ

Ba muỗng đường và một muỗng cà phê - đó là bữa điểm tâm của Ngạc. Trước kia là ba muỗng cà phê và một muỗng đường. Anh cũng không hút thuốc nữa. Trước đây anh không thể tưởng tượng được rằng có người nhâm nhi cà phê mà không phì phà chút khói thuốc, vậy mà bây giờ anh là người như thế.

Anh và đám bạn đã tập tành ngồi quán cà phê và hút thuốc từ năm anh mười tám tuổi. Tám năm sau, anh cảm thấy mình thay đổi, khói thuốc trở nên vô vị, và quán xá thì tẻ nhạt quá! Bạn bè anh có người thán phục, có người ngạc nhiên, và cũng có người lo lắng. Họ phục anh vì anh bỏ thuốc quá dễ dàng, ngạc nhiên vì anh không ngồi quán với họ nữa, và lo lắng vì anh thay đổi đột ngột. Họ hỏi anh: *"Có phải vì Nguyệt không?"*

Không bận rộn với tình yêu nữa, Ngạc khám phá ra anh có khối việc để làm. Anh nuôi vài con cá cảnh, trồng vài khóm hoa, đăng ký lấy thêm vài tín chỉ nữa ở đại học, và anh bắt đầu viết. Anh viết như thể một họa sĩ dở hơi vẽ trên những bức tường bằng gỗ ở một hòn đảo xa xôi. Bài của anh xuất hiện trên một vài trang web, cái nơi mà ai thích viết cũng được hoan nghênh. Độc giả chẳng biết gì về anh ngoài cái nick ngắn ngủn. Anh thì xem mỗi bài viết của mình như một con cá vàng, hay một khóm hoa - anh chăm sóc chúng, và đổi lại, chúng cho anh niềm vui. Bây giờ anh mới hiểu tại sao có những người sống một mình với con mèo, con chó của họ. Bởi vì chúng cho họ niềm vui và không bao giờ làm họ đau khổ như con người.

"Nói chuyện nhé?"

ký tên: Ánh Trăng

Khi đọc cái message ngắn ngủi này, Ngạc mới hay có một cánh cửa đã khép lại sau lưng Nguyệt. Và bây giờ, lại có người đến gõ lên đó. Có nên một lần nữa, mở cánh cửa ra không? Anh tự hỏi mình, và cảm thấy thực sự cô độc. Có một thứ mà những con cá vàng, những khóm hoa, và cả những bài thơ nữa không thể thay thế được, đó là một người. Người đó thơm như hoa, hồn nhiên như cá, và lãng mạn như những bài thơ tình. Có thể anh sẽ hạnh phúc hơn, và cũng có thể anh sẽ đau thêm lần nữa.

Ngạc nắm lấy chốt cửa xoay nhẹ....